

Sköna dagar med Gast

Gast är orolig bak i bilen. Han vill ut ur sitt fängelse och ge sig iväg med husse i markerna. Han känner att det finns älg i närheten. Det är en närmast magisk jakthöst i Luleå och dagen är ny.

Text och foto: JOAKIM NORDLUND

DET VAR SOM OM hunden sa "äntligen" när Håkan väl öppnade bakluckan i jaktbilen.

MED EN RIVSTART fullt värdig en 18-årig Mercedesrappare inledde Gast dagens jakt.

GAST VAR FÖRST FRAMME vid den skjutna älgkvigan och Håkan kopplade omgående sin hund för att sedan skjuta ett fångskott.

TORD FORSBERG fanns på plats och assisterade när Håkan Gunnarfelt tog hand om ännu en älg.

När vi svängt in på Mugglomvägen på väg till dagens jakt började Håkan Gunnarfelts sexåriga jämthund att visa tecken på oro. Och mycket riktigt. Ute på kalhygget stod en ko och en kalv och den skallvillige jämthundshanen som hållit låda inne i bilen blev så tagen att han förblev tyst.

Vi stannade bilen och älgkon, som förmodligen precis hade vaknat, stod länge och betraktade det främmande inslaget.

Där, på de öppna hyggena, de små myrarna och i det kuperade skogslandskapet har Håkan, hans hundar och de andra i det lilla jaktlaget sin hemmaplan.

PÅ EN STADIG STENHÄLL I LULEÅ kommuns nordöstra hörn står deras vackert rundtimrade jaktkoja och doften av nyträ möter en redan i dörröppningen. När man sedan går ut och ställer sig på den lilla förstukvisten och blickar ut öppnar sig landskapet framför en och blicken kan färdas över ett mäktigt skogslandskap.

Ett landskap som gjort för älgen. Det är bara att fråga Håkan Gunnarfelt som hade en i det närmaste magisk jakthöst. Eller vad sägs om facit där han sköt älg på fem av de sex första jaktdagarna. Och den här sena septembermorgonen skulle gå i samma tecken. Men först samlades jägarna i kojans och den 76 år gamle och ständigt glade krutgubben Tord Forsberg var först på plats.

– Jasså, det är dags att komma nu, säger han och slår an tonen direkt.

Håkan tände en tändsticka och kunde konstatera att det var i det närmaste nordlig vind och över en panna kokt morgonkaffe lades sedan jaktstrategin upp.

Samtidigt som vi värmdes oss med den svarta, ljuva drycken höll Gast låda i bilen. Han visade med tydlighet vad han tyckte om att sitta i detta fängelse

som bilen utgjorde och när vi halvtimmen senare åter var vid bilen fortsatte han att skälla av bara farten.

HÅKAN BERÄTTADE ATT HAN fastnade för valpen men att han inte visste hur det kom sig att Gast fått just det namnet. Men att döma av ljudnivån i den lilla bilkupan kunde jag i alla fall våga mig på en gissning.

När snackare, eller gaphalsar, får fritt spelrum brukar handling komma i andra rummet, men Gast skulle också visa upp lite action. Halvtimmen senare, när Håkan parkerat bilen cirka tre kilometer från kojans, var det äntligen dags. Det var fortfarande ganska råkallt ute och med Gast kopplad gick vi i cirka 10 minuter innan Håkan släppte.

Med en rivstart som en 18-årig byruggare försvann Gast in i skogen. Under de knappa tjugo år som Håkan Gunnarfelt har jagat i markerna har han fällt runt hundra älgar och i stort

ETT JACK I KOLVEN för var älg som fallit.

sett samtliga är skjutna på stånd för en hund. Tillsammans med Gast har det blivit cirka 30 älgar och kolven på Håkans klassiska älgbössa, en Husqvarna 1600 30-06 från 1963, finns ett jack för varje älg som fallit.

Efter 20 minuter kom Gast tillbaka från sitt första sök. Då hade han varit 800 meter bort som längst och vi fortsatte mot vinden. Den råa morgonluften hade skingrats och himlen lyste nu klart blå och jag stannade upp och drog några stora andetag.

HUNDEN VAR UTE PÅ ETT NYTT SÖK och kvarten senare bröts tystnaden av hundskall. Jag sneglade på Håkan och försökte utlösa något i hans ansiktsuttryck och jag såg hur han lyssnade. Sedan såg jag ett svagt leende.

– Det där är älg. Den där står, säger han kort.

Efter några korta trevande skall hade Gast, sakta och systematiskt, börjat att mata skall och vi stod och njöt i fulla drag.

– Som musik, säger jag och Håkan nickar.

– Det är dödslockan som ringer, säger han och småler.

Efter en kvart var vi precis i färd med att påbörja ansmygningen när det visade sig att älg och hund rörde sig i nordöstlig riktning och det enda som fanns att göra var att följa med.

Precis innan vi skulle ta oss över en lite bäck pekade Håkan på marken där en hög med färsk älgdynga låg. Det var nu som Håkans rutin skulle komma till sin rätt, för efter en halvtimmes promenad närmade sig älgen en större myr. En myr som Håkan kände som sin egen byxficka och en plats där flera djur skjutits genom åren.

Plötsligt stod älgen still och med viskande röst delade Håkan med sig av sin teori.

– Om den börjar röra sig och kommer mot en hygeskant eller öppen myr så blir det ofta stopp där. Nu tror jag att det står mot myrkanten där och nu vet den nog inte hur den ska göra, säger han.

Han förklarade också att såna gånger gäller det att vara extra kall eftersom älgen faktiskt kan vända och

komma tillbaka mot jägaren.

Att döma av ljudet rörde sig Gast runt älgen, hela tiden skällandes med jämn och lagom intensiv intensitet.

Då, där bland myrtallarna, såg Håkan en älgkropp skynta och hundra meter framför oss uppenbarade sig sedan en älgkviga och den kom sakta gåendes ut på myren.

HAN FICK ALDRIG NÅGOT TILLFÄLLE att ta stöd men som den skickliga fältskytt han är så tvekad han aldrig att följa djuret trots att det skulle komma att handla om ett skott på fri hand.

Till sist kom luckan och tystnaden bröts när en halvmantlad 30-06 lämnade bössmyningen. Skottet satt perfekt och älgen sjönk ihop på platsen. En nöjd jägare drog en djup suck av lättnad.

– Åh! Jag trodde aldrig att den skulle röja sig så där som den gjorde men hon kom rätt i luckan så det fanns ingen tid att tveka. Jäklar så bra det löste sig, säger Håkan.

Tanken på att smyga närmare fanns givetvis men risken hade då varit över-

”Gast har verkligen gjort sig förtjänt av en smakbit

TORD ger Gast en bit från sin matsäck.

- ▶ hängande att djuret hade skrämmts på flykten.

– Ibland har man att vinna på att vara kall och vänta ut och bara sitta och vänta, för förr eller senare så blottar de sig, säger Håkan.

MED BESTÄMDE KLIV GICK VI genom det gula myrgräset och Gast var redan framme vid älgen som förgäves försökte ta sig upp på benen. Håkan kopplade hunden och sedan satte han fångskottet. Efter det plockade han fram kniven och stack djuret och ångan från den varma älgen steg sakta upp mot den skyfria himmelen. Höstens fina jakt blev bara bättre och bättre och jag sträckte fram näven till honom.

– Det kan inte bli så mycket bättre. Allt löste sig, sa han och sköt upp kepsen i pannan.

Gast fortsatte att skälla men här visade den så duktige älghunden hur snäll han var, för trots att en fotograf sprang runt det som i hans värld förmodligen var hans och husses byte så visade han inte en tillstymmelse till irritation. Det handlade snarare om frustration över att tvingas sitta bunden.

Så fort Tord fick veta var älgen fallit åkte han hem till sin gård och hämtade sin skogsutrustade jordbrukstraktor och när den väl stod parkerad inne bland myrtallarna kunde vi sätta oss vid elden och njuta av hembakad limpa och nykockt kaffe.

NÄR SLAKTEN VAR AVKLARAD lyfte Tord upp älgkroppen på skogsvagnen under Håkans överseende.

Under septemberjakten hade det lilla laget skjutit sju älgar och av dessa hade Håkans hundar drivit alla utom en. Att Gast kunde leverera visades än en gång och i dag har Håkan Gunnarfelt två duktiga jämtar.

När vi satt där vid elden kunde jag inte låta bli att backa bandet en vecka och tänka på hans oro för unghunden som inte hade skällt älg utan bara valt att följa djuren – helt tyst. Sedan ramlade det in ett sms från en överlycklig hundägare: ”har skjutit ...han har skällt...nu är man i himmelriket”. Och när vi satt där denna underbara höstdag med kaffe, mat och en nyskjuten älg kände vi att vi förmodligen befann oss, om inte i själva himmelriket, så i alla fall i en slags förstad.

Medan vi samtalade om allt från

jakt till valresultat så låg Gast och tuggade på ett av älgbenen. Håkan följde honom med blicken och med en stor portion stolthet förklarade han:

– **MAN KAN INTE FÅ NÅN BÄTTRE HUND**, jag kan inte tro det. Det enda är väl att jag inte kan locka av honom från ståndet men i övrigt är han otroligt behaglig och håller kontakt och rallar inte efter vägar som en del gör.

– Om älgen går på långskjuts kommer han tillbaka i spåret. Och så går han inte över vatten så jag vet att vill jag få fast honom, om det är fel älg som han har, så kan jag stöta mot vatten och få fast honom på det sättet.

Bräntbackens Gast svarade med att titta upp – för att sedan åter ägna älgklöven all uppmärksamhet. ♦